

Omdat theater belangrijk is...

[Recensie](#)

***Hamlet 0.2* van Jan Decorte. Een ultieme ‘Tis of tisni, daddist’ ?**

[27/11/2018 Roger Arteel](#)

Geen theaterseizoen gaat voorbij of er wordt wereldwijd een stuk van Shakespeare geprogrammeerd en diens *Hamlet* spant daarin wellicht de kroon. Dit Deense prinsendrama laat ook Jan Decorte nog altijd niet los. En eigenlijk is heel wat werk van Shakespeare door Decorte (daarin gesteund door actrice en partner Sigrid Vinks) zeer ingrijpend onderhanden genomen.

Lang geleden maakte Decorte een montage van *Hamlet* op basis van de (geprezen) vertaling van Willy Courteaux. Hij deelde het stuk op in zes- à zeventhonderd sequenties die hij door elkaar gooide. Hij betitelde zijn ‘bewerking’: *Hamlet (onvoltooid)*. ‘Het was jeugdwerk, hé’, verklaarde hij later. In 1985 maakte Decorte een andere versie: *In het kasteel* en bleef van de oorspronkelijke tekst nog weinig over. Dat was in de periode dat hij weg van het ‘politiek vormingstheater’ een eigenzinnige nieuwe start gaf aan Het Trojaanse Paard, een ensemble dat hij dan HTP noemde en meteen zijn manier van werken meegaf: ‘Ik moet met een tekst het *mijne* kunnen doen. Ik snijd er echt de woorden, zinnetjes en dingetjes uit die ik *mooi* vind en bruikbaar. Een goeie tekst laat dat ook toe. Hij moet worden gepersonaliseerd voor je hem kunt spelen. Autobiografisch gemaakt. Gelaagd. Gepoëtiseerd. Poëzie, dat wist Shakespeare al, is een zaak van simpelheid en chaos, niet van rechtlijnigheid en ernst’.

En zo gebeurde het en kwam op 2 februari 2001 bij het Toneelhuis in de Bourla (Antwerpen), *Amlett* op de planken in de ‘kindlijke’ taal en stijl van de tegelijk bekende en omstreden Jan Decorte. En nu is er *Hamlet 0.2*.

Ook nu neemt hij de rol van koningszoon (Amlett, volgens Decorte) op zijn rekening, een zoon die gekweld wordt door de moord op zijn vader (de King), de vermoedelijke medeplichtigheid van zijn moeder (de Queen) en door de labiele relatie met zijn geliefde Ophélie. Amlett is nu een oud en bedrogen mens, die tot de slotsom komt dat zijn of niet zijn: to be or not to be, in de taal van Decorte: tis of tisni, daddist, eigenlijk gewoon betekent dat je geboren bent, als man of als vrouw, om te sterven. Het leven is: slapen, dromen, sterven.

In zijn regie situeert Decorte dit droomspel van het leven in een grote witte ruimte waar het driftige spel van aantrekken en afstoten gestalte krijgt via fysieke ontladingen van drie dansante dames die bij momenten ook een mannelijkheid suggereren en met hun lichaamstaal een contrast en vooral een tegenspraak vormen met de haast roerloze aanwezigheid van de man die naast de scène zit en wegglijdt in de zinloosheid en onmacht waarin hij zich gevangen voelt om tenslotte na het demonstreren van een innerlijke gekte, stil te vallen.

Aspecten van het leven worden in een magistraal en veelvormig bewegingstheater naar voor gebracht door de veelbelovende debutanten Ellis Meeusen en Lisah Adeaga en door Sigrid Vinks die in niets voor hen moet onderdoen.

Hamlet 0.2. verwijst duidelijk naar een evolutie in het theater maken van Jan Decorte, waarin nu lichaamstaal alles overstraalt. Tegelijk een aanleiding om zich af te vragen of deze versie voor Jan Decorte nu ook de uiterst mogelijke interpretatie is van het veelkantige Hamlet-thema.

Info: www.bloet.be